

[Thisted Knudsen.]

denne forestilling. Jeg kan bare ikke forstå, at fjernsynet lukker nogle ind, som andre institutioner i dette land har ment ikke burde lukkes ind. Jeg forstår det ikke, det er, ligesom man vil udvise en trods, som, efter min opfattelse medvirker til at skabe et modsætningsforhold mellem seerne og fjernsynet.

Det er ikke billigt at se fjernsyn mere. Vi kommer op på 200 kr. om året i licens, et apparat koster 1.500-2.000 kr., og det skal dog afskrives. Den højtærede finansminister har ikke givet os nogen mulighed for at afskrive det over kontoen endnu, men det kommer måske — der sker jo fremskridt under denne regering. Vi kommer altså op på 400-500 kr. om året, og så er det, befolkningen stiller sine krav til fjernsynsudsendelserne, så er det, modsætningen opstår, fordi folk mener, der ikke bliver taget tilstrækkeligt hensyn til dem.

Derfor er loven om radiospredning efter min opfattelse noget, som vi alle kommer til at overveje. For hvilken rolle giver man seerne? Jeg ved vel, at ministeren henviser til folketingets valg. Jeg ved også, at man henviser til disse kontaktmøder, men der er jo alligevel ikke nogen, der er rigtig ansvarlig over for alle os andre. Hvad er fjernsynsseerens opgave egentlig i dag? Det er at betale licensen. Og så kan han få lov til at skrive breve til statsradiofonien eller fjernsynet, som han normalt ikke får noget svar på. Hvorfor står formanden for rådirådet ikke op i fjernsynet og siger: I kan godt skrive til os, men vi har ikke tid til at svare jer? Så ved seerne det. Det er dog forkert, at det vrimer med breve, som ingen svar får. Tænk, om vi andre indlod os på noget sådant. Jeg har fået 600-700 breve; jeg skal nok svare på hvert enkelt. Jeg har dog ikke mere tid, end de andre herrer har. Desuden kan seerne skrive læserbreve til aviserne, hvad de har gjort flittigt. Men stadig er seerne placeret uden egentlig indflydelse, og så er det, modsætningsforholdet opstår, så er det, man siger: de vi-alene-vide-

folk er arrogante, og de tjener egentlig ikke vore interesser. Det er den øjeblikkelige situation.

Min konklusion på denne forhandling er enkel og ligetil; den er, højtærede minister for kulturelle anliggender, høje regering og alle her i det høje ting: vil man ikke erkende, at forudsætningerne for radiospredningsloven af 1959 ikke mere er til stede, og at vi alle gjorde klogt i at overveje, om det var muligt at tilvejebringe et virkeligt kontaktudvalg? Det behøver ikke at være stort, og det behøver såmænd heller ingen indflydelse at have, hverken på de mange tusinde ansættelser, som foregår, eller på hele administrationen. Men det skulle være et kontaktudvalg mellem seerne og fjernsyn og radio, der i hvert tilfælde kunne tale og tale med ansvar på millioners vegne. Var det egentlig ikke en fordel for denne ledelse, om man havde det? I dag er der efter mit skøn et gabende hul. Alt andet er efter mit skøn kun teoretisk. Derfor henstiller jeg indtrængende til den højtærede minister for kulturelle anliggender, som jeg kender som en uhyre fornuftig mand: tag denne tanke under overvejelse, under alvorlig overvejelse og erkend situationen. Jeg tror, dette kan føre til det virkelige venskabsforhold mellem seere og radio og fjernsyn, som bør være grundlaget i det land, som nu engang er vort.

Niels Matthiasen: Det er egentlig ejendommeligt, at det netop er en sætning som „en vis anonymitet er ikke at foragte“, som er blevet en ledestjerne for det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, der i hvert fald dermed afskærer sig fra at blive kommentator i et reklamefjernsyn.

Det er også en mærkelig skæbne, som denne forespørgsel har fået. Først troede man, at her var et af de næsten ugentlige stormløb på regeringen, denne gang koncentreret mod den højtærede kulturminister, som skulle bebrejdes, at han ikke havde sørget for at gribe ind i TV's nyhedsformidling. Men stormen viste sig at være